

ALICA
BARTKOVÁ

A close-up photograph of a hand holding a black handgun, pointing it directly at the viewer. The hand has red-painted fingernails. The background is plain white.

RANNÝ LOV

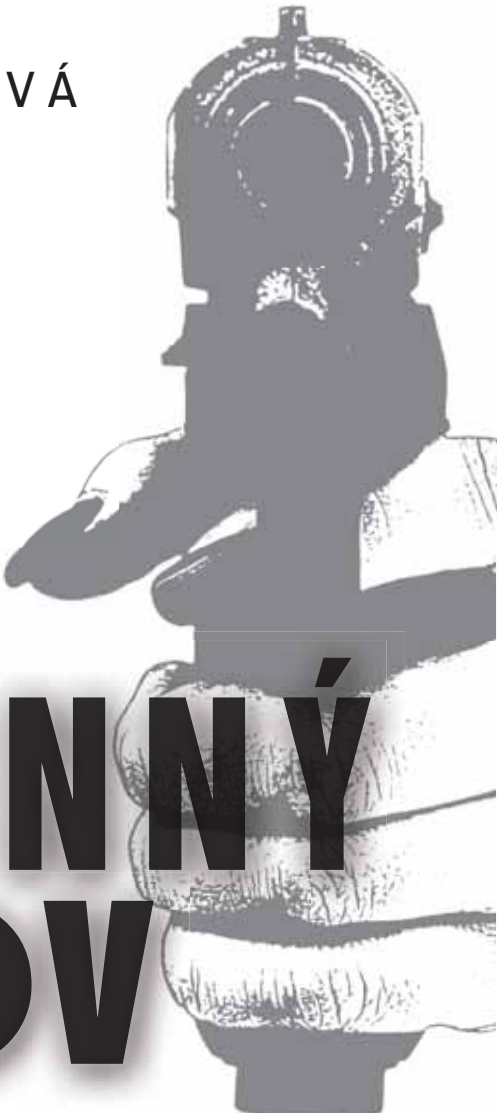
FORZA MUSIC • 2015

Copyright © Alica Bartková, 2015
Photo © Blacklenz / Shutterstock.com
Slovak edition © FORZA MUSIC, spol. s r.o., 2015
All rights reserved

This publication was published with financial
support of The Ministry of Culture of Slovak Republic

ISBN 978-80-89359-78-3

ALICA
BARTKOVÁ

A black and white photograph of a hand holding a handgun, with the title 'RANNÝ LOV' overlaid. The hand is positioned in the center-right of the frame, holding the handgun vertically. The handgun is a semi-automatic pistol with a textured grip and a visible slide. The background is a plain, light color. The title 'RANNÝ LOV' is written in large, bold, black capital letters, with a slight shadow effect, and is positioned on the left side of the image, partially overlapping the hand and the handgun.

RANNÝ LOV

KAPITOLA I

Petrova žena rozrazila dvere a šmarila na kuchynskú linku svoj úlovok. Rozhodla sa totiž, že budú jesť to, čo sama uloví. Vo vetrovke, v zablatených čižmách, ešte s brokovnicou v ruke, sa pýta: „Tak čo povieš?“

„Čo to, preboha, je?!“ Peter netuší, čo je to za vtáka, od hodín prírodopisu ubehlo dosť času. Pohľad na bezvládne telo s vykrúteným krkom, hnedé perie, na ktorom je trochu krvi, mu nerobí dobre na žalúdok.

„Predsa bažant!“

„Aha.“

„Idem ho oškľbať, spravím z neho polievku!“

Bažantia sliepka nehybne leží, krv na perí značí presný zásah, ale Peter by aj tak nebol prekvapený, keby sa teraz pohla, vyskočila a dobla ho do tváre. Je čudné, keď sa vás smrť zvierat bezprostredne týka a vidíte ešte hlavu zvieraťa, z ktorého kus bude čoskoro naaranžovaný na vašom tanieri. On by to ozna-

čil ako jedlo s výčítkami. Áno, tanier plný výčítiek.

„Ja to ješť nebudem!“ protestuje.

„Akože nebudeš?!“

„Proste nebudem,“ nájstojí na svojom a obráti sa späť k novinám na stole.

„Peter, čo si zase taký čudný?! Myslíš si, že kurča z potravín je lepšie ako bažant z lesa?“

Na stránke novín sa vyníma veľkým žltým písmom titulok *Podvod s charitou na pomoc deťom v Afrike*, za ktorým sú obrázky vychudnutých detí s nafúknutými bruchami, a on si uvedomí, že tie deti by boli vďačné aj za toho bažanta. Ale on predsa nežije v krajine tretieho sveta, tak prečo by mal, dofrasa, opäť ješť to, čo nechce?!

„Irena, nechaj to tak.“

Manželka Irena bola vždy ženou činu. Vždy reaguje rýchlejšie a ráznejšie ako on, väčšina vecí v ich živote je preto podľa nej. Nedá sa povedať, že by mu to veľmi prekážalo, napokon je to jeho chyba, že je to tak. Ale občas mu to naozaj ide na nervy. Má pocit, akoby ho natlačila do akéhosi výťahu, kde stláčala gombíky a určovala, kde pôjdu, iba ona. A to sa mu nie vždy pozdáva. Je predsa muž, a má potrebu občas si dupnúť! Pri jeho žene to však nejde. Dokonca aj túto chatu kúpili iba preto, lebo to chcela ona. On sa v prechádzkach v lese veľmi nevyžíva, niekoľkokrát už mal kliešťa a zo zbierania malín má vždy doškriabané ruky.

„Ani tú kapustnicu si nejedol pre huby! Len preto, že som

ich zbierala ja! To mi naozaj až tak neveríš? Myslíš si, že som idiot?!“

„Skrátka mám pocit, že veci z obchodu sú bezpečnejšie.“

„Bože! Peter, ty si taký somár!“ S výkrikom spravodlivého hnevu žena schmatne bažanta a ide ho von ošklbať.

Pochváliť sa so svojím úlovkom jej u neho nevyšlo, čo ho teší. Aspoň niečo je podľa neho. Nielenže musí trčať v tomto zapadákovom pod lesom, kde sa človek zvyknutý na mesto môže unúdiť na smrť, ale musí znášať aj všetky rozdiely medzi ním a jeho ženou, ktorým táto samota len pridáva na intenzite. Takmer vždy sa tu pohádajú, no napriek tomu sem chodia už zo desať rokov každý mesiac. Teraz je jeseň, dá sa to ešte vydržať – žena ide kamsi von naháňať divú zver s brokovnicou, alebo zbierať lesné plody, zatiaľ čo on si prezerá všetky možné noviny, ktoré nakúpil v supermarkete deň predtým, a pozerá na televízor – jediný spojovateľ s civilizáciou. Signál v mobile tu totiž vypadáva, a už asi tisíckrát myslel na to, že keby sa im niečo stalo, ani si nemôžu zavolať sanitku. No a keď je zima, nielenže musí jednoducho odpratávať sneh, aby sa z tejto diery vôbec vyhrabali, ale jeho žena väčšinou trčí v chate, a tak je priestor pre hádky oveľa väčší. V podstate, okrem odpratávania snehu, ustavičného čistenia všetkého možného a pozerania televízie, tu nerobí nič iné. Nikdy to tu nemal rád, ale zvykol si kvôli nej. Postupne začal chatu nenávidieť. A priamoúmerne s chatou rástla aj jeho nenávisť k Irene.

Zhlboka sa nadýchne, do nosa mu vrazí špecifický puch

dreveného obloženia, ktoré tiež nikdy neobľuboval. Tie drevené latky všade po stenách mu pripadajú nehygienické a hnusia sa mu. Vždy, keď príde domov, je tým puchom celý nasiaknutý až do kostí, a drhne sa v sprche aj polhodinu. Vtedy mu Irena vždy vykričí, že sa správa ako primadona a že nemá míňať toľko vody. A on jej má sto chutí vykričať, že radšej nemali míňať toľko peňazí na tú sprostú chatu, ale namiesto toho si vždy zahryzne do jazyka, lebo v domácom prostredí sa mu už hádať nechce.

Prevráti stránku novín, kde sa na jednej strane objavia opité „celebrity“ a na druhej Barack Obama, potriasajúci si ruku s Putinom. A po stranách krátke správy typu: *Tragédia na Horehroní: mladík zabil starenku sekerou... Rozzúrený muž hodil čivavu o stenu pred zrakom jej majiteľky... Ďalšia banková lupič: lupiči si odniesli z banky tristotisíc eur...* Občas si pomyslí, ako je dobre, že nemajú deti. Irena ich najprv nechcela, a potom lekári zistili, že ich ani mať nemôže. Nevie si predstaviť, že by ich priviedol do tohto sveta, kde by okrem nástrah číhajúcich všade navôkol, museli znášať aj priečnu povahu vlastnej matky. Na druhej strane, možno by boli po nej, takže by tu bola nielen jedna Irena, ale aj ďalšie tvory s jej povahou, a to by už naozaj nestrpel. Ako dobre, že ich nemajú. Ešte by bol na to čas, veď Irena má tridsaťosem a on nedávno oslávil štyridsiatku, ale to by sa musel stať zázrak, pretože jej už pred rokmi diagnostikovali niečo s maternicou. Vlastne ani nevie čo, ale je isté, že deti mať nemôže, a on je tomu teraz rád.

O chvíľu sa opäť rozletia dvere, žena hodí ošklbaného vtáka do dresu a naleje vodu do varnej kanvice. Jeho perie, hlava a nohy skončili v odpade. Irena vytiahne kuchtu, naleje do nej vodu a dá sa do pitvania svojej obete. To on naozaj nemieni vidieť, ani nechce počuť všetky tie odporné zvuky vrátane pukotu kostí. Zhrabne zo stola všetky noviny, prevažne bulvárne a plné výmyslov, ktoré ho aj tak nezaujímajú, dá si ich pod pazuchu jednej ruky, do druhej zoberie pohár s pivom a premiestni sa po drevených výzgjajúcich schodoch do malej spálne v podkroví. Lahne si na posteľ, zadíva sa malým stropným okienkom na zachmúrenú oblohu a rozmýšľa, prečo takto dopadol. Vtom na sklo dopadne prvá kvapka. Začína pršať, čo ho vždy pod týmto okienkom trochu desilo. Púť sebazáchovy mu vždy hovoril, že nie je dobrý nápad mať ho rovno nad hlavami, ale Irena povedala, že posteľ bude tam, tak je to tak doteraz. Blýskanie bleskov je o to hrozivejšie, hrmenie o to intenzívnejšie, a pocit, že ho blesk trafi rovno do hlavy, nie je až taký iracionálny. Kvapky pribúdajú, stekajú po šikmom skle, padajú čoraz rýchlejšie, sú väčšie a väčšie, bubnujú čoraz silnejšie, až napokon dopadne na sklo prvá krúpa, ktorá sa od neho odrazí. Petrovi príde na um, že sa z bezpečnostných dôvodov radšej presunie trochu ďalej, keď vtom dopadne na okno krúpa veľká ako golfová loptička, možno jediná širokoďaleko, prerazí sklo a spolu s črepinami ho trafi rovno do čela.

„Áááú!“

Výkrik z podkrovia privolá Irenu, ktorá s rukami od krvi

vybehne hore a vidí svojho manžela s rozrazeným čelom.

„Preboha! Čo sa stalo?!“

„Vždy som hovoril, že to okno nemá byť nad posteľou!“

Po dlhom čase jej nezostáva nič iné, ako s ním súhlasiť.

Na pohotovosti to vyzerá tak, ako si predstavoval. Veď už tam bol – raz, keď si zlomil ruku, a druhý raz, keď Irena dostala anafylaktický šok z nejakej tyčinky, v ktorej boli arašidy, aj keď to na obale nebolo napísané. To už však bolo dávno a jemu zostali len hmlisté spomienky. Aj teraz je čakáreň plná ľudí, všetci svorne čakajú na vyšetrenie, aj keď nervozita stúpa. Petrovi už prestala tiecť krv, ale je jasné, že ranu treba zašiť. Môže byť rád, že sa mu črepina skla nezabodla do oka, alebo že mu krúpa neprerazila lebku. Aj to sa mohlo pokojne stať. Sklo asi zoslabilo jej náraz. Keď sa poobzerá okolo, sú tu na tom ľudia oveľa horšie. Jeden má zakrvavenú nohu, pridrža si na nej obvazy, druhému visí nevládna, neprirodzene vykrútená ruka a dvaja ležia na nosidlách – jeden z nich zabalený do akýchsi alobalov, druhý s holou hrudou napojený na hadičky, možno obeť dopravnej nehody. Ležia a ani sa nepohnú. Mimovoľne si spomenie na nevládne telo bažanta. Keď si uvedomí, ako Irena šoférovala cestou na pohotovosť, dôjde mu, že mohli byť obeť dopravnej nehody aj oni. Najprv utekali pod krúповou sprchou k autu zaparkovanému pod stromami asi päťdesiat metrov od chaty, a potom sa jej jazda dala prirovnať k býčiemu rodeu, kde sa vyplašený býk nekontrolovateľne

zmieta a jazdec sa len chabo prispôsobuje.

„Kúpim kávu,“ povie Irena a ide už druhýkrát k automatu po kávu. Tá hnusná brečka sa dá piť len ťažko, no ľudia, túžiaci doplniť si dávku kofeínu, či donútení nudou prísť k automatu ako jedinému vzruchu široko-ďaleko, okupujú stroj, akoby vydával životne dôležitú vec.

O chvíľu mu Irena podáva plastový téglik plný akejsi falošnej kávy a on si zrazu spomenie, na čo myslel tesne po tom, keď mu tá krúpa prerazila čelo. Bol to len kratučký okamih, možno stotina sekundy, no jasnosť tej myšlienky bola taká silná, že mala priam pachuť, ktorú v ústach cíti doteraz. V jeho predstave sa zmiešali drevené dosky chaty s lesnými plodmi, ostňami, ktoré ich ukrývajú, s doškriabanými rukami, snehom, lopatou, novinami, opitými celebritymi, ministrom financií, Barackom Obamom, mŕtvymi zvieratami, s ich krvou, so svojou krvou, s chuťou svojej vlastnej krvi, to všetko dávalo jasný zmysel: musí sa s Irenou rozviesť!

„Chcem sa rozviesť!“ takmer vykrikuje, keď mu žena pchá kávu pred nos. Je čierna, s cukrom – aj to určila ona bez toho, aby sa ho spýtala. Sám by si aj tak dal asi čiernu s cukrom, ale nikdy sa ho neopýtala, akú kávu má rád. A to ho šťve. Ako aj predstava, že by to tak malo byť až do smrti.

„Čo?“ Nevyzerá, že by jeho slová brala vážne.

„Chcem sa dať rozviesť!“

„Peter, šibe ti?! To ti tá krúpa udrela do hlavy tak silne?“

„Tá s tým nič nemá! Chcem sa s tebou rozviesť!“ Vykrikuje,

muž s obviazaným prstom sa vedľa neho pomrví, pozerá naňho ako na vraha, vlastne všetci v tej čakárni sa naňho podobne pozerajú. Vie, že je to nevhodné miesto, aby oznámil žene takúto vec, ale na druhej strane, vhodné to nie je asi nikde. Irena naňho nechápavo civie, horúcu kávu stále drží v ruke a určite by ho ňou najradšej obliala. Vtom sa otvoria dvere a sestra zavolá jeho meno.

„Počkám ťa v aute,“ povie sucho Irena a odchádza.

KAPITOLA II

Cestou naspäť stále prší, nik nič nepovie dobrú polhodinu. Z rádia sa ozýva len nekonečné kvílenie Jamesa Blunta, až to napokon nevydrží.

„Prečo sa tváriš, že si nič nepočula?“

Jej ruky na volante sa stávajú nebezpečnými.

„Myslel si to vážne?“

„Myslel. Už ma to nebaví.“

Za jej nechtami je ešte krv z bažanta. Nestihla si ich umyť a záchody bez mydla na pohotovosti jej veľmi nepomohli.

„Čo ťa nebaví?!“ skríkne, začína jej to dochádzať.

„Že musí byť všetko podľa teba.“

Stierače sotva stíhajú stierať dažďovú sprchu, no pred nimi aj tak dobre vidieť nebezpečne sa lesknúcu cestu.

„Ako to... musí? Všetko podľa mňa rozhodne nie je!“

„Irena, o tomto sa s tebou jednoducho hádať nebudem!“ zvýši hlas aj on.

Naozaj všetko prebiehalo už od začiatku podľa jej scenára. Zoznámili sa tak, že ho oslovila ona. V bare, keď mu kúpila drink. Spočiatku mu to bolo čudné, veď predsa on by mal dvo-riť žene, alebo ako sa to hovorí. Ale nie. Ona si ho vyhládla a aj ho napokon dostala. Ona ho prvý raz pobožkala. Ona mu navrhla, aby sa zobrali. Čo je to, dofrasa, vlastne za ženu?! Ale aby nehádzal všetko len na ňu, možno to je aj jeho chyba, že jej v tom nebránil, dokonca neskôr zistil, že ho to vlastne na nej priťahuje. Tá jej akčnosť a razantnosť. Áno, je to jeho chyba. Mal jej naznačiť, povedať, čo si o tom myslí – že sa pri nej cíti menejcenný, neschopný... skrátka ako truľo. No pochybuje, že by sa zmenila.

Vtom Irena prudko zabrzdí, až mu hlava narazí o sedadlo, a pokojne povie: „Vystúp.“

„Čo?!“

„Dobre si počul. Vystúp.“

„To nemyslíš vážne! Šibe ti?!“

„Vypadni!“ zreve a zatrúbi.

Nezostáva mu nič iné, iba uprostred vozovky vystúpiť do dažďa. Zabuchne dvere s nádejou, že o chvíľu zastane, alebo že sa poňho vráti, no nestane sa tak. Zašitá hlava ho začne šti-pať, dali mu tam síce náplasť, ale nie vodotesnú. Oстане bez-radne stáť pod dažďovou sprchou, so štipajúcou ranou na čele, bez kľúčov a bez peňazí. Takmer začína ľutovať slová, ktoré Irene povedal, keď vtom sa spoza zákruty vyrúti akési auto a on bleskovo vystrie ruku a vystrčí palec smerom hore. Ešte

nikdy nestopoval. A jeho prvý pokus je úspešný. Auto zastane. Možno by to urobil každý, keby videl človeka bez dáždika v silnom daždi, vyhodeného len tak pri ceste. Pribehne k autu a otvorí dvere.

„Dobrý deň.“

„Dobrý deň,“ odzdravia dvaja muži. Jeden s veľkými okuliarmi a trochu čudným výrazom za volantom a druhý vzadu za ním. Zdalo sa mu čudné, že nesedia vedľa seba, no možno je ten druhý paranoidný a radšej sedí podľa štatistík na najbezpečnejšom mieste v aute.

„Ďakujem, že ste zastali.“

„Veď sa leje,“ povie muž vzadu.

„Viete, pohádal som sa so ženou, a tá ma vyhodila rovno na ceste.“ Dostal náhlu potrebu vysvetliť, prečo stopoval v daždi na ceste za zákrutou.

„Úha... A čo také ste jej urobili?“

„Povedal som jej, že sa chcem rozviesť.“

„Aha. To dáva zmysel.“

„Myslíte?“

„Ja som nikdy nebol ženatý, ale vždy, keď som dal frajerke košom, takmer ma zabila.“

„Hm...“ Pozrie sa na šoféra, ktorý len mĺkvo sleduje cestu. Pôsobí ako v kŕči, no možno tak vyzerá stále. Niektorí ľudia sú skrátka čudní. No nech je aký chce, môže byť rád, že mu zastal. „A vy?“ spýta sa ho.

Šofér sťažka prehltne: „Čo ja?“

„Ste ženatý?“

„Som,“ povie stroho, čo je nakoniec jasné, lebo na prste sa mu leskne obrúčka.

„Počujte, kam máte vlastne namierené?“

„To ešte uvidíme,“ odpovie muž zozadu.

„Aha, takže výlet do neznáma?“

„Aj tak sa to dá nazvať.“

Tí dvaja mu pripadajú čoraz čudnejší. „Zhruba za dvadsať minút po tejto ceste by ste ma mohli vyhodiť. Vrátim sa na chatu. Odtiaľ ma totiž žena odviezla na najbližšiu pohotovosť.“

„To by sme mohli. Čo sa vám vlastne stalo s čelom?“

„Spadla mi naň krúpa.“

„Ha! To vážne? Bola až taká veľká?“

„Obrovská.“

Muž za volantom sa nespokojne zahniezdi, akoby v ňom každé vyslovené slovo vyvolávalo odpor. Nerozumie tomu, a tak je radšej ticho.

„Viete, kedysi som aj ja chcel manželku, deti, rodinný život, slušne zarábať a platiť dane. Ale postupne som si uvedomil, že je to zbytočné, rovnako ako všetko ostatné. Aj tak všetci čochvíľa zomrieme,“ povie muž sediaci vzadu, pričom sa ten za volantom konečne vystrie a oprie. Peter si až teraz uvedomí, že celý čas bol až neprirodzene naklonený dopredu. Keď neplatí dane, nechce si ani pomyslieť, čo vlastne robí. Pýtať sa ho na to určite nebude.

„Je zbytočné robiť čokoľvek, čo vám diktuje spoločnosť. Na

to nie je čas. Sme tu len krátko, tak si treba užiť život podľa seba!“ Pokračuje muž bez toho, aby Peter čokoľvek povedal.

Nastalo však čudné ticho, pri ktorom sa očakáva, že nejako zareaguje, a tak zo seba vydá len slabý, súhlasný zvuk: „Ehm.“ Napokon to, čo jeho spolujazdec povedal, nie je až tak od veci. Úkosom sa naňho pozrie, teraz má výhľad aj na jeho trup a ruky, kde sa čosi zablysne. Doriti! Nie je si istý, čo videl, tak sa pozrie ešte raz. Doriti! Doriti! V pravej ruke drží zbraň zo striebriстого kovu, zrejme ňou donútil šoférovať ich spolujazdca. Preto je taký nervózny! Preto vyzerá ako sekundu pred výbuchom! Muselo mu zastať práve toto auto?! Všetkému je na vine Irena! Netuší, ako sa z tohto vymotá. Nesmie dať naja-vo, že prišiel na to, o čo tu ide. Možno ho naozaj vysadia tam, kde chce. Ale no tak... Taký naivný zase nie je. Dokelu!

„Myslím, že na to prichádzam aj ja. Práve preto sa chcem dať rozviešť,“ pokúsi sa o súhlasnú konverzáciu.

Nič.

Na sklo dopadajú veľké kvapky, stierače sa idú pretrhnúť, okrem ich bubnovania a zvukov motora nepočuť nič iné, rútia sa z tejto bezútešnej situácie do katastrofy.

„Tu zastaň!“ Povie rázne muž vzadu, už sa ani nesnaží skryť zbraň.

Šofér zastane na menšom odpočívadle za kričmi pri krajnici. Otázka ‚Prečo práve tu?‘ by nebola nič platná – to, čo sa bude diať, určuje ten, kto drží zbraň. Vtom sa ozve ohlušujúca rana, netušil, že strelba z oveľa menšej zbrane, ako má Irena,

môže byť taká hlučná. Na chvíľu má pocit, že ohluchol, ale vlastný výkrik: „Ááá!“ ho vyvedie z omylu. Dažďová voda na tvári mu už uschla, teraz ju však má postriekanú teplou krvou. Všetko je od krvi. Čelné sklo, bočné sklo, volant, šofér, jeho okuliare, jeho košeľa, aj nohavice. Bojí sa dozadu čo i len pozrieť.

„Ako ďaleko máš tú chatu?“

„Asi polhodinu pešo,“ vychrlí bez rozmýšľania. Schopnosť rozhodovať sa sám, je v takejto situácii uňho mizivá.

„Okej, tak vystúp.“